

Člověk mnoho vydrží, má-li cíl

T. G. Masaryk

PROKOPÁK

Noviny o současném dění v Prokopském údolí a okolí

2/2015

Nezávislý čtvrtletník, vycházející ve spolupráci se Společností proti developerské výstavbě v Prokopském údolí

Dva měsíce po opuštění Hlubočep

Egon Bondy

Nad krásou Hlubočep dal jsem se do pláče
nevěř že kdo skáče tam kam chce doskáče
odešel krásný čas zas začala minulost
a všechno snědla mi nevyhnutelný host

už nikdy nepřijdou ke mně tak krásné dny
kdy tělem odívat se začínají sny
kdy síla co má bůh na dosah začne být
a život krásnější je nežli smrti klid

a samota je pryč i když jsem samoten
Dnes jenom dopředu zas plyne každý den
rozbřesk je vítán jen že je zas blíže smrt
a není přítomnost – zas už jen času prud

Michal Singer: Nad krásou Hlubočep
téměř jsem plakal – Skalní vesnice

110 let Hlubočepského jezírka

Tak máme zase prosinec, čas krátkých dnů a dlouhých soumraků, za kterých se tak krásně vzpomíná. Třeba na dávné výlety ve dvou zasněženým Prokopským údolím, nebo na ty pěkné chvíle na zamrzlém Hlubočepském jezírku, plném veselého křiku brusličích dětí. Ale čas plyne, z malých bruslařů jsou už starci a Jezírko už roky pořádně nezamrzá.

Hlubočepské jezírko! Kolik generací se už vystřídalo na jeho březích. Natáčely se tu filmy, v létě se tu za pěkného počasí dá vykoupat. Navštěvované, obdivované a krásné. Už celých 110 let. Ano, právě letos uplynulo sto deset let od chvíle, kdy se v klínu prastarých skal zrodilo.

A jak to tenkrát vlastně bylo? Naši dědové vyprávěli, jak jednoho rána v roce 1905 přišli pracovat do lomu a netušili, že za chvíli budou odsud utíkat, co jim nohy postačí. Při odsířelu skály vytryskl silný proud podzemní vody a počal se rozlévat po dně lomu.

Voda nakonec zaplavila lom až do výše asi 12 metrů. A tak vzniklo naše Jezírko.

Návštěva Jezírka, to je jako by se před námi rozevřel pohled do dávné minulosti Země. Zdejší téměř kolmo vztýčené skalní stěny názorně vyprávějí o obrovských silách, které před stovkami milionů let formovaly území Evropy. O gigantických zemětřeseních, která zvedala mohutné vrstvy mořských usazenin, vztýčovala a vrásnila celá pohoří. V Prokopském údolí bychom našli přímo klasické ukázky působení těchto mocných, srážkou celých kontinentů vyvolaných, přírodních sil, jako třeba Prokopský lom nebo právě zprůhýbané skály obklopující Jezírko.

Jezírko ovšem není jen voda a kámen, jak by se na první pohled mohlo zdát. Je také plné života. Je domovem ryb, navštěvuje ho četné vodní ptactvo, poněkud kachny divoké, ale na svých cestách se tu zastaví třeba i lyska

» Pokračování na str. 4

Nejsme sami

Česká televize odvysílala 18. 3. 2014 reportáž Jany Neumannové *Stojí za schválením bytů v Prokopském údolí rodinné vazby?* V ní mimo jiné zaznělo: Prokopské údolí patří mezi nejzajímavější místa v Praze. Je chráněno jako přírodní památka, chodí ho zkoumat geologové a tisíce Pražanů ho využívají jako místo pro odpočinek. Jenže pozemky na okraji území skoupil developer, který zde plánuje výstavbu tří bytových projektů. Proti němu se postavili nejenom místní, ale také ekologové. Radnice Prahy 5 prý vychází developerovi vsíříc. Hlavní kritiku si zaslouží Elena Lacinová, která byla architektkou městské části a městskou část v jednáních zastupovala. Jenže podle občanského sdružení je ve střetu zájmů – a to hned dvakrát. Jednak její děti pracují pro developera JRD, jednak její manžel vlastnil pozemky, na kterých se staví dva ze tří projektů v Prokopském údolí. Firma Libora Laciny koupila pozemky v dražbě za asi šest milionů korun. Po několika letech je ale prodala za celkem 38 milionů. V té době už ale Libor Lacina vlastníkem firmy nebyl; firmu s pozemky za desítky milionů totiž za 300 tisíc prodal. Za stejnou částku jí následně kupuje zpět, ovšem už zase bez pozemků. Ty mezitím koupila JRD. Libor Lacina nechtěl na kameru obchod vysvětlovat, podle jeho syna potřeboval na koupi pozemků peníze – poté vyplatil ty, kteří mu na nákup půjčili.

Developerými projekty JRD se zabýval i časopis A2, respektive článek Martiny Faltňové *Nízkoenergetické na úkor přírody*.

Kateřina Bečková uveřejnila ve Věstníku Klubu za starou Prahu obšírný článek *Prokopské údolí: developerský vpád do přírodního parku*. Z něj citujeme: Obecně lze konstatovat, že povolením developerského podnikání v prostředí přírodního parku se městská část i magistrátní odbor ochrany přírody zpronevěřily veškerým představám o ochraně veřejného zájmu. **Developer se zaklíná ekologickou šetrností projektu, to však nemůže být vstupenka k zástavbě v přírodním parku!** Silný odpor veřejnosti a zejména místních občanských sdružení by měl být pro rozhodování

» Pokračování na str. 2

Rodáci Ivan Matoušek (1948)

Je především výrazný prozaik, známý rozsáhlými romány Ego, Spas a Adepti. V roce 2009 mu vyšla v nakladatelství Revolver Revue novela Oslava, která byla oceněna Magnesií Literou a přeložena do francouzštiny. V roce 2003 získal cenu Revolver Revue. Jeho poslední vydaná kniha nese kontroverzní název Autor Quijota Ivan Matoušek. V současné době dokončuje román Ogangie. Poněkud ve stínu próz stojí jeho básnické dílo, které reprezentuje soubor Poezie z roku 2000. Kromě literární tvorby se zabývá též malbou a grafikou.

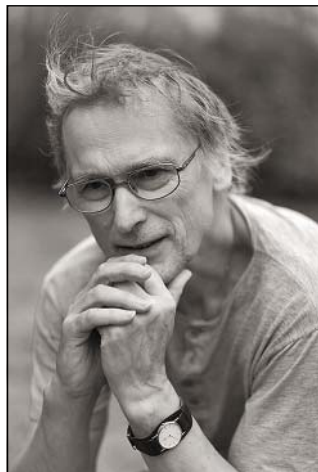

Foto Radúz Dětinský

Magická krajina je nezničitelná

Ivan Matoušek

Vyrůstal jsem u prarodičů v továrně Technoplyn, ve vlhkém přízemním domku s ústředním topením, ledničkou a s WC na dvoře. Dědeček byl v Technoplynu zaměstnán jako údržbář. Každé dětství je zpravidla obohacující, ovšem k mým zážitkům přispívalo mimořádně inspirativní nejbližší okolí. V romantické přírodě Prokopského údolí byl pro mě

Technoplyn hradem, v neděli opuštěným a spícím. Oválná architektura vápenky pod šedivým popraškem nezůstávala tajemností pozadu. Skalní stěny a komíny probouzely představy strmých výstupů. Do strašidelných podzemních chodeb, spoře osvětlených plísní, jsem pravidelně jednou za měsíc mohl doprovázet dospělé díky prádelně, která se tam nacházela. Jako nadpřirozené jevy jsem vnímal plameny na louži s bublajícím karbidem, hašení vápna, suchý led, kapalný

kyslík a dusík. Později jsem studoval chemii, ale žádná univerzitní laboratoř již mě nemohla okouzlit tak jako ta tovární v přístavku s plechovým komínem, do které jsem v neděli se stínítkem z dlaně

končinách 15. března 2007 na svatební cestě se zastávkou v kiosku u viaduktu. A nesčetněkrát jsem tudy vodil přátele a dělal jim průvodce po své minulosti. Novým skupinám stále častěji ukazu-

Procházka Ivana Matouška po rodných Hlubočepích, foto Radúz Dětinský

nad očima nakukoval oknem. Bylo to pro mě svátek. Věřím, že můj dětský ráj je srozumitelný i těm, kteří do Prokopského údolí zajdou pouze na pěší výlet, především těm, kteří sem chodili na výlety dříve. Já byl dokonce v těchto

ji do prázdna, případně na něco nepatřičného, a popisují podrobně, co tam bylo a už tam není. Také si lze o tom učinit představu z některých odstavců ve Spasu i v dalších mých knížkách.

11. 11. 2015

Nejsme sami

» Dokončení ze str. 1

státních orgánů a samosprávy zásadním hlasem. Není-li tomu tak a názor občanů je ignorován, něco na té kauze smrdí. Nikdo nechce brát majiteli pozemku jeho vlastnictví, ale způsobem a objemem jeho využití se musí podřídit prostředí a daným pravidlům. Sám developer si je mimořádnosti prostředí vědom, v jeho propagačních textech se píše doslova: „Bydlení obklopené nádhernou, téměř nedotčenou přírodou...“. Paradox, že? **Stavebník chce těžit z něčeho, co sám svým ziskuchtivým zásahem ničí.**

Celý článek, včetně fotografické dokumentace, najdete na internetových stránkách www.zastarouprahu.cz

Z nedávné historie Hlubočep

Hlubočepy bývaly malá vesnice odvislá svou infrastrukturou na průmyslu, který využíval místní zdroje, především vápenec, těžený v četných lomech v okolí. Byl zde rovněž zdroj kvalitní hlíny. Pro její zabarvení se jí říkalo žlutka. Získávala se v prostoru za nynějšími filmovými ateliéry. Naproti nádraží stávala továrna, kde z ní vznikaly kameninové výrobky – kanalizační potrubí, pálené cihly pro vyzdívků, hrnce zeláky a mnoho dalších výrobků. Továrna nesla jméno svých zakladatelů, Barty a Tichého. V prostoru louky, kam chodí rodiny s dětmi obdivovat ovečky a kozy, stávaly tovární kruhové pece.

Podle dobové statistiky bývalo v Hlubočepích 7 potravinářských obchodů, 8 zemědělců, 5 řezníků, 6 hostinců, vinárna, 8 obuvníků, 3 pekárny, 4 tesaři, truhlář, kolář, ale i rakvář, dále 2 cukrárny, lékárna, drogerie, papírnickví, 2 lékaři, pošta a záložna, 3 kadeřníci a holiči, 4 obchody s látkami a galanterií, 4 krejčí, 3 uhlíři, 3 trafiky, 2 elektrikáři, 2 kováři, 2 obchody se zeleninou, 3 zahradníci, na dalejském potoce 3 mlýny a pivovar na Perkutově. V roce 1873 byla v Prokopském údolí vybudována Pražsko – duchcovská dráha.

Ještě dneska někteří sousedé říkají: jedu do Prahy. Staří pamětníci vzpomínali, že pěšky se šlo až k Růžové zahradě na tramvaj, ta bývala mezi Lihovarem a Smíchovským nádražím. Později byla trať prodloužena na Parkutov, nynější zastávku Hlubočepy. Protože tam nebyla smyčka pro otočení, řidič tramvaje odpojil motorový vůz a přes výhybku přešel na druhou kolej. Přenesl si kliku od řízení, popojel dopředu a dva vlečné vozy samotížně sjely přes výhybku na druhou kolej, kde stál průvodčí u brzdy a tou vagonu zastavil. Řídicí vůz zacouval k vagonům a řidič přešel k řízení na opačné straně vozu.

Postupně tuto trasu začaly obsluhovat autobusy. Tehdy železniční trať směr Beroun přetínala rozhraní ulic Hlubočepská a Na Zlíchově. Byl zde chráněný železniční přejezd pro automobily a malé závory pro chodce. Za můstkem přes potok byla konečná autobusu číslo 104 pro Hlubočepy a 105 pro Barrandov.

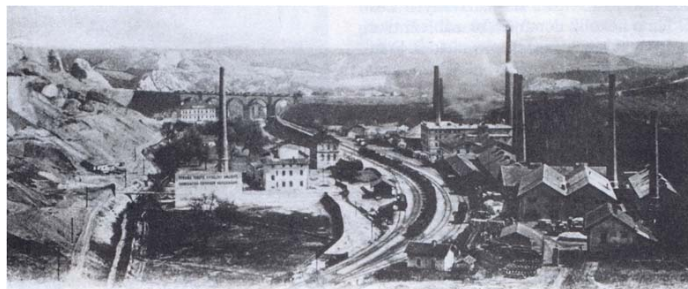
Miluše Maršíková

Poslední Mohykán

Na dobové fotografii je vidět industriální zástavba Hlubočep v době svého rozmachu na počátku minulého století. Z osmi komínů směle trčících k obloze odolával nejdéle komín patřící k areálu Technoplynu. V roce 2013 ovšem i jemu zazvonil přičiněním developerské společnosti JRD umíráček.

Foto Jiří Hurdálek

Hlubočepy

Tovární část

*Srdcový pondr.
L. S. Frant. Čiěk*

PROKOPÁK, čtvrtletník přátel Prokopského údolí, číslo 2, rok 2015, ročník 1. Vydává Jiří Hurdálek. Šéfredaktor: Michal Šonda. Návrh grafiky: Roman Kánský (Roman.kennel@seznam.cz). Grafické zpracování: Pavel Amler (typoamler@atlas.cz). Adresa redakce: K Dalejím 1180, Praha 5. Facebook: www.facebook.com/spdvystavbe. Zapsáno do evidence periodického tisku pod evidenčním číslem MK ČR E 22059. Vyšlo 15. 12. 2015.

Svatý Prokop – underground na nebesích

Kdo byl svatý Prokop?

Ze všeho nejspíš to byl neurvalý, ve slovech nevybíravý, vousatý a obhroublý chlapík. Na rozdíl od ostatních českých světců neměl ani kapku modré krve, prostě muž z lidu. Byl také knězem oddaným cyrilometodějské církevní tradici v době, kdy všechno v Evropě zvalcoval latinský způsob liturgie.

Svaté si představujeme jako ctnostné osoby, které se nedopouští hříchu. Pravdou bývá často opak. Jedním z těch, kteří šli vždy

dotyčné velebníčka zmlátil, což mu na popularitě v církevních kruzích moc nepřidalo.

Působil v Břevnovském klášteře, ale po vyvraždění Slavíkovců roku 995 se mnoho duchovních jeho ražení rozprchlo a ukrylo. Tak se zřejmě ocitl tady u nás, ve Svato-prokopské jeskyni. Legendy praví, že ho zde pokoušel ďábel a že ho Prokop po duchovním souboji vypudil tak prudce, že po čertisku zůstala devítimetrová výduť ve stropě. Ta byla také po celá

z svatého. České církevní poselstvo se vydalo vyjednávat s papežem Innocencem III., jenž odmítl svatořečit osobu, která sloužila mši v zakázaném jazyce, dopustila se násilí na latinském opatovi a dokonce ani nežila v celibátu. V noci nato se svatému otci zdál strašný sen, jak mu Prokop hrozí, že ho zbije berlou, pokud mu papež neprokáže více respektu. Podle legendy zavolal poselstvo zpět a Prokopa svatořečil. Historici jsou spíše toho názoru, že Češi sami vyzdvihi opata Prokopa ve výroční den jeho smrti z hrobu s úmyslem svatořečit jej, což se nazývá elevace. Tento úkon nevyžaduje souhlas církevních osobností. K aktu svatořečení ostatních českých světců jako sv. Václav, Ludmila či Vojtěch se dochovaly příslušné listiny. K Prokopovu svatořečení však nejsou žádné.

Pokud to tak skutečně bylo, pak i prohlášení Prokopa za svatého se odehrálo v duchu undergroundu.

Záhada kolem svatého místa

V jeskyni prý sídlilo mnoho poustevníků. Později na skále vyrostl kostel svatého Prokopa a pod ním domek poustevny s bylinkovou zahrádkou. Poutě zde byly populární a svatého Prokopa cho-

dili prosit o zázraky věřící z celých Čech. Jeskyně však vzala za své při odstřelování lomu v roce 1890 a kostel s poustevnou se octly na kraji srázu. Totalitní éra pak zlikvidovala i je. V 70. letech se komunističtí činovníci oháněli zdůvodněním, že je narušena statika kostela a hrozí jeho zborcení.

A tak mnohé památky a artefakty zmizely spolu s tímto mystickým místem. Jen kříž umístěný sem v roce 2003 při 950. výročí úmrtí svatého Prokopa vám připomene, co vše se tu odehrálo. Svatý Prokop stojí dokonce i na Václavském náměstí u sochy svatého Václava jako jeden z národních českých světců. Vidíte, jaká kariéra se dá udělat, když si prostě stojíte za svým!

Lucie Kaletová

Jak to bylo doopravdy s celibátem

Již od 4. století prosazovaly všeobecné církevní koncily různé typy částečného celibátu. Týkal se převážně kněžského a vyšších svěcení. Ženatý muž se mohl stát knězem, ale musel dodržovat sexuální abstinenci, v případě úmrtí manželky se nesměl znovu oženit apod. Během 11. století začali papež i císař prosazovat úplný celibát. Ten byl s konečnou platností uzákoněn na 2. lateránském concilu roku 1139. V Čechách se regulace prosazovala postupně.

Antonín Pucherna: Prokopské údolí (perokresba, kolem roku 1820).

proti proudu, je právě svatý Prokop. Šokoval dokonce i samotného papeže!

Pobýval prý v Prokopském údolí ve Svato-prokopské, dříve Dalejské, jeskyni, která už dnes neexistuje. Vedla 120 metrů do nitra skály. Nálezů z ní je plné Národního muzeum. Od lebky člověka z doby ledové přes šavlozubého tygra, nosorožce, soba, jeskynního medvěda a dokonce kostry mamuta se zde našly pozůstatky všech kultur a všech dob. K neblahému osudu jeskyně se ještě vrátíme. Svatý Prokop zde prý pobýval před založením Sázavského kláštera. Co zde hledal? A jestlipak to našel?

Rváč a tvůrce zázraků

Narodil se v Chotouni u Kouřimi kolem roku 970. Jeho rodiče se jmenovali Vít a Božena. Prokop vystudoval slovanskou školu na Vyšehradě, která jako jedna z mála pokračovala v cyrilometodějské tradici. Za Prokopovy dospělosti však už všude vládla liturgie latinská. Byl tedy předurčen, aby se stal zástupcem undergroundu své doby. Pro lepší představení – prostě byl někým jako pro nás Magor a kníže Oldřich byl jeho Václavem Havlem.

Oženil se a měl syna Jimrama. I v tom byl jiný, protože latiništní kněží se obvykle neženili. Říká se o něm také, že při řešení duchovních sporů s latinským knězem

staleť k vidění a jeskyně se stala slavným poutním místem. Jiné legendy říkají, že těch ďáblů bylo dokonce osmdesát, ale na Prokopa si nepřišli. Stal se pak pánem samotného čerta a ochočil si ho například k orání, jak se traduje o úvozu mezi Sázavou a Chotouni zvaném Čertova brázda. Proto také bývá na obrazech a sochách vypodobněn, jak drží ďábla na řetěze a stojí mu na hlavě.

Poté, co knokautoval i samotného čerta, odešel Prokop na jisté místo u Sázavy, kde tvrdě pracoval, oral, sil a sekal a žil asketickým životem podle své víry. Mezitím jen tak mimochodem spáchal spoustu zázraků v oboru léčení. Lidé se k němu začali stahovat a zakládat osadu; jeho způsob života byl pro ně přitažlivý. Tehdy neexistovaly filmové ani rockové hvězdy, ba ani pokleslé seriály, a lidé jako Prokop dosahovali v krátké době jisté sloutnosti, obzvlášť když byli proti latinské církvi a když si získali i přízeň knížat, jako byli tehdejší Oldřich a jeho syn Břetislav. Ano, to je ten s Boženou a ten s Jitkou. S jejich pomocí zde založil klášter řečený Sázavský, který se stal na dlouhou dobu generátorem české kultury. A sám zaujal v tomto domě pozici opata.

Papežův strašný sen

Zbývá dodat, jak prazvláštně byl Prokop po své smrti prohlášen

Klukovice

Víska 8 km jihozápadně od Smíchova v příjemném úvalu údolí Dalejského; místní i katastr. obec Hlubočepy; 17 domů se 130 obyvateli, zemědělci a dělníky v závodech průmyslových blízkého okolí. Fara Jinonice, škola Butovice, pošta Smíchov. Blíže samoty: Horův mlýn a Nový mlýn. Zboží Klukovické náleželo r. 1342 královskému číšníku. R. 1395 držel je Matěj z Klukovic, po jehož smrti připadlo jako odúmrť na krále a darováno panoši ze Svatého Pole, jemuž od Pražanů r. 1421 pobráno. V zápisném držení Klukovic byl r. 1430 a ještě r. 1453 Chval z Očína a na Klukovicích. R. 1599 měl tam dvůr měšťan Pražský, Matěj Klukovský na Klukovicích, který se soudil o vlastnictví pozemků na pravém břehu potoka Dalejského s Janem Knoblochem z Knoblshefu na Butovicích. Klukovskému dáno bylo r. 1611 za právo v následku výpovědi svědeckých. Po bitvě Bělohorské náležely Klukovice Michnům z Vacínova až do r. 1658, kdy zastaveny s Hlubočepy koleji Jesuitské u sv. Klimenta a konečně r. 1717 ve vlastnictví ponechány. Po zrušení řádu r. 1773 připadly c. k. studijnímu fondu, načež přišly v majetek soukromý.

Klukovice se v 70. letech významně zapsaly do dějin českého undergroundu. Zkušebnu tady měli legendární Plastic People of the Universe. 8. července 1973 uspořádali společný koncert se skupinou Ale a jazz. Následně 7. října hráli Plastici opět v Klukovicích s experimentálním souborem Ale a jazz a úplně poprvé ten večer veřejně vystoupila i kapela DG 307, kterou pod vlivem Aktuálu založil Pavel Zajíček s Milanem Hlavsov. Hlavsu (sólová kytara) a Zajíčka (zpěv) doplnili Vladimír Hendrix Smetana (bicí), Ivan Čeleda (basa) a Ivo Pospíšil (kytara). V Klukovicích se konal další utajovaný koncert ještě 20. prosince 1975, při němž měly premiéru nové skladby PPU Píseň brance, Apokalyptické pták nebo Eliášův oheň, které později vyšly na albu Ach to státu hanobení.

Kromě toho v roce 1974 v Klukovicích natočil Jan SágI stejnojmenný devítiminutový záznam čtení Bondyho asi nejvýznamnější prózy, Invalidních sourozenců. Némý film je doprovázen magnetofonovým záznamem čtoucího Bondyho, na obrazovce kromě něj vidíme tu více, tu méně soustředěně posluchače, především z řad undergroundové komunity.

110 let Hlubočepského jezírka

* Dokončení ze str. 1

černá, potápka malá a mnozí další. Na okolních skalách se daří vzácným měkkýšům a dokonce tu byli objeveni i raci.

V poslední době ale začíná dělat Jezírko svým obdivovatelům starosti. Jeho hladina totiž klesá a pokles je, bohužel, dlouhodobější. A jak to vůbec vypadá v podzem-

ským jezírkem existuje zatopený krasový systém.

V 70. letech minulého století však jeden z přirozených přítoků Jezírka zanikl při ražení hlavní odpadní stoky budoucího Jihozápadního Města, do níž byl sveden. Možná, že někde tady jsou počátky dnešních problémů. Mnohé by asi osvětlil celkový prů-

skvostů zachránila před zničením. Ale Jezírko volá o pomoc. Vyslyší ho ti zodpovědní, kompetentní? Pomohou?

Když se procházím údolím, zastavují mě četní cizinci a všichni opakují jedno: ózerko – jecirko – žezirko... Ukazují jim cestu. S radostí, ale trochu i s obavami. To když si pomyslím, že by jednou

místo krásného Jezírka mohli najít jenom jámu plnou bláta.

Tak raději: všechno nejlepší k narozeninám a hlavně pořad dostatek vody, milé Jezírko!

Marie Nedvědová

V příštím čísle si na toto téma budete moci přečíst články RNDr. J. Poupěte, jednoho z největších znalců problematiky vody u nás.

Foto Jiří Hurdálek

ních prostorách – někde tam, kde se rodí přítoky Jezírka? To je stále ještě obestřeno dohady a domněnkami. Vědci hovoří o rozsáhlých krasových systémech, které leží hluboko pod severovýchodním výběžkem Českého krasu, jehož součástí je i Prokopské údolí. Někde tam dole, v dosud neprobádaných hlubinách, předpokládají existenci jakéhosi zásobníku krasových vod. Někteří odborníci dokonce tvrdí, že také v hlubokém podzemí mezi Prokopským lomem a Hlubočep-

zkum Jezírka, o němž v 90. letech uvažovaly tehdejší kompetentní orgány. Jak to ale bývá, zůstalo zřejmě jen u uvažování a na Jezírko se pozvolna zapomnělo.

Nezapomněli ale občané a mnohým z nich leží osud Jezírka stále na srdci. Ovšem síly řadových občanů na nějaké větší zásahy nestačí a asi těžko si s tím poradí i takoví zkušení bojovníci, jako je třeba Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí, která už tolik zdejších přírodních

Výslednost

Výslednost v policejní mluvě označuje sumu peněz vybraných na pokutách. Logicky – čím větší suma, tím větší výslednost, a na konci měsíce tudíž větší výplata. Jednoduché počty, přímá úměra.

Znám bývalého policistu, je to sportovec, horolezec, řeklo by se slušný člověk. K policii nastoupil s velkými ideály, akorát nechtěl udělovat pokuty a snažil se řešit případy domluvou. Domníval se, že když nedá pokutu, lidé neuvěří vlastním uším, zastydí se, a přestupek příště nezopakují. Řeknou si – konečně nám někdo pomáhá a chrání nás – a budou se cítit zase o něco bezpečněji ve svém vlastním státě.

Náš policista, když dva roky nedal nikomu pokutu, dostal na starost ulici v centru města a jasný povel, aby se bez pokuty nevracel. Co měl chudák dělat? Obešel všechny provozovny a obyvatele bytů a se všemi se domluvil, aby oded' neparkovali v zákazech a ještě jim domluvil parkování za hořelem, aby byli všichni spokojeni a litera zákona dodržena. Pokutu nikdo nedostal a náš policista na základě rozhodnutí velitele strážnice z důvodu nedostatečné výslednosti opustil řady policie.

Škoda, co se dá dělat. Horší důsledky se ovšem rýsují při představě, že by podobnou výsledností byli zatíženi třeba hasiči. Aktuálně nyní v prosinci – plápolající obýváč od prskavky na vyschlém stromečku, hořící vousy svatého Mikuláše, nebo byt vypálený petardou na Silvestra. To všechno dává hasiči skvělou výslednost a perspektivu dobrých prémie. Ale co po zbytek roku? A co třeba výslednost záchranky?

Zanechme ale úvah, podobné případy zrealizované v praxi by beztrakt skončily u policie.

Závěrem musím objasnit, proč jsem toto vše psal. Bez slušného policisty se společnost neobejde, ale bez výslednosti by byl život krásnější.

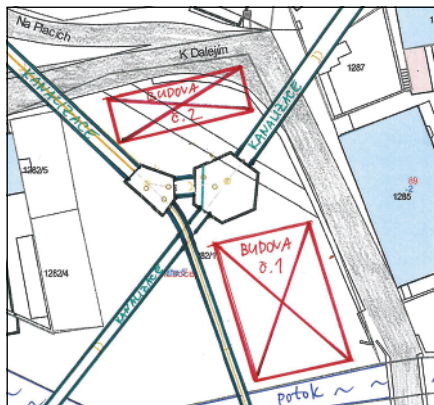
Takže všechno dobré v roce 2016!

Jiří Hurdálek

Barák místo hřiště

Na místě dětského hřiště, zbudovaného svépomocí obyvatel, je připravena výstavba dvou činžovních domů s 12 byty v ceně 7 až 9 mil. Kč.

jemně zapáchá... Přesto jej pan Lacina, jehož manželka Elena tehdy působila jako vedoucí kanceláře architektka MČ Praha 5, koupil za deklarovanou nepatrnou

Pozemek byl znalcem ohodnocen jako nevhodný k výstavbě díky podzemí, které je tvořeno velkým kanalizačním sběračem a příslušnými šachtami, kde by se dalo jezdit na lodi a po deštích nepří-

cenu cca 30 Kč/m². Můžeme se jen dohadovat, za jakou cenu jej obratem prodal developerovi už coby exkluzivní místo. Projektanti umístili na „nevhodný“ pozemek dvě budovy tak, aby nekolidovaly

s kanalizací. Ani věčná břemena vůči správci kanalizace nebyla na překážku.

Výstavbě bránil poslední detail – aktivisté chránící Prokopské údolí v rámci stavebního řízení podali námítku, že se pozemek nachází v ochranném pásu přírodní re-

né námítky orgány zdržovaly, dokud Odbor životního prostředí hl. m. Prahy nepřišel na řešení ve prospěch výstavby. Uznal, že se stavba skutečně nachází v ochranném pásu, ale během několika dní právě pro toto místo vydal výjimek Lobbying a peníze tedy zvíťezily nad zájmy občanů a přírody.

Proč se dosud nestaví? Paradoxně možná kvůli ještě větším ziskům. Kanalizační systém pod parcelou by prodražil stavbu, což je patrně důvodem žádosti developera podanou k MČ Praha 5 o výměnu pozemku v Prokopském údolí za jiný v centru městské části. Tím by se zabily dvě mouchy jednou ranou, vyhovělo by se protestujícím občanům a developer by získal ještě cennější a bezproblémový pozemek...

Z naučné stezky po zločinech developera v Prokopském údolí

zervace, a je tudíž nezastavitelný. To ovšem rozběhnutou spolupráci státní správy, samosprávy v čele s tehdejší starostou Miroslavem Zeleným a developera nedokázalo zastavit. Prokazování oprávně-

P.S.: Ing. Lacinová po odchodu z Prahy 5 zkoušela štěstí na Magistrátu hl. m. Prahy a její manžel za utržené peníze vybudoval solární elektrárnu.